

hed end den gennem et saadant Arbejde at tjene til Livets Ophold, tidligere maaske daarligt nok, nu tilstrækkeligt. Hvad Lighed er der saa egentlig mellem ham og den, der sidder og udfører videnskabeligt Arbejde til sin egen og forhaabentlig ogsaa til andres Tilfredshed? Vil Videnskabsmanden bytte? Jeg siger dette, fordi der ogsaa fra de højt-lønnede ganske sikkert kan fremkomme Anker over, at de ikke bliver lønnet højt nok, og dette vil jeg i høj Grad advare imod; thi vel er Forholdet det, at en Forøgelse af Lønningerne for de højt-lønnede finansielt ikke har meget at sige, det skal jeg villig indrømme, men Eksemplet smitter, og at forøge Lønningerne for de lavest lønede koster Millioner og atter Millioner.

Regeringen har altsaa modtaget Kommissionens Forslag og modtaget det, kan jeg næsten sige, vaadt, som det kom fra Trykkeriet, der har ikke været lang Tid til Overvejelser, der har ikke været Tid til en alsidig almindelig Drøftelse af Forslagets Enkeltheder. Man havde Valget mellem Dage eller Maaneder dertil; i sidstnævnte Fald var altsaa Umuligheden af at faa gennemført Forslaget klar. Desuden findes der i selve Forslaget, i § 1282, en Bestemmelse om, at denne Lov træder i Kraft den 1. Oktober, og jeg anser dette for en af de allervigtigste Paragraffer i hele Lovforslaget, men enhver vil indse, at hvis Loven skal træde i Kraft den 1. Oktober, kunde Regeringen umulig opsætte at forelægge Lovforslaget for Rigsdagen. Det forelægges da her med ganske faa og uvæsentlige Ændringer, Ændringer, der ikke berører Principper og heller ikke det finansielle Resultat, men der er naturligvis til Regeringen, til de enkelte Ministerier, kommet adskillige Henvendelser om Ændringer, og disse Henvendelser maa da atter rettes til det Udvalg, der maatte blive nedsat af Tinget.

Der mangler endnu et Lovforslag, et ikke ubetydeligt Forslag, nemlig et Forslag om Lærerlønninger, dette er endnu ikke kommet til Regeringen. Det vil imidlertid om faa Dage blive forelagt af min Kollega, Undervisningsministeren. Desuden mangler der et Forslag om de nuværende Pensionister, og endelig mangler der Forslag om en enkelt Statsinstitution, Statsanstalten for Livsforsikring, som ikke er kommet med her, og maaske endnu en enkelt Institution. Man har imidlertid ikke kunnet vente paa dette, men det er

sikkert, at inden forholdsvis kort Tid vil det manglende komme til at foreligge.

Jeg vil endnu kun gøre opmærksom paa, at der her i Forslaget om Statspolitiet Lønninger findes Bestemmelser, som strider mod, hvad Rigsdagen har vedtaget ved en Lov af 30. Juni. De her foreslaaede Lønninger er lavere end de ved Rigsdagens Vedtagelse bestemte Lønninger. Det er indlysende, at dette maa berigtiges, det er klart, at man kan ikke her i Rigsdagen den 30. Juni vedtage Lønninger for Tjenestemænd og saa kort Tid efter foreslaa dem nedsat. Det var dog umuligt for Regeringen eller for Finansministeriet i dette Tilfælde at foretage en Ændring; ogsaa dette maa vente til mellem første og anden Behandling, og desuden vedrører selve disse Ændringer det hele System.

Der har altsaa i Virkeligheden ikke været Mulighed for en Drøftelse indenfor de enkelte Ministerier af en saadan Art, som man ellers ved et saa stort og vigtigt Forslag uvilkaarlig vilde komme til. Der har heller ikke været Mulighed for en Forhandling med Tjenestemændenes Organisationer. En saadan er i og for sig paa krævet efter de Forhandlingsregler, der i Øjeblikket eksisterer, men der har vel været en vis stiltiende Forstaaelse mellem Tjenestemændene og Regeringen om, at ogsaa dertil var der ingen Tid. Der maatte en god Villie — ja, ogsaa en stærk Villie — til fra alle paagældende Sider for overhovedet at faa Forslaget frem, og derfor var der ingen Mulighed for at gaa til saa omfattende Forhandlinger, som det maatte være blevet. Alle Hensyn maatte vige for at løse denne store Opgave: Iværksættelse af en Forbedring af Tjenestemændenes Kaar, opfyldende Ønsker og Krav, saa langt som Statens Evne rækker.

Idet jeg nu fremsætter Forslaget, maa jeg fremhæve, at det har ligesom en usynlig Paaskrift, en Paaskrift, der svarer til den, der stod paa et meget større Dokument, et verdenshistorisk Dokument, der fremlagdes i Versailles, nemlig Conditions of peace, Fredsbetingelser, thi dette Forslag skulde føre til en Fred, til Ro i Tjenestemændenes Forhold overfor Staten, ja, jeg kan vel gaa videre og sige: Ro i Samfundet.

Jeg tror da, man maa se paa dette anelige Værk som en Blok. Det vil maaske ikke være vanskeligt at kritisere, men det vil være meget vanskeligt at sætte noget i Stedet, at opbygge et helt nyt System. Det er ikke muligt at